

Societat semianònima

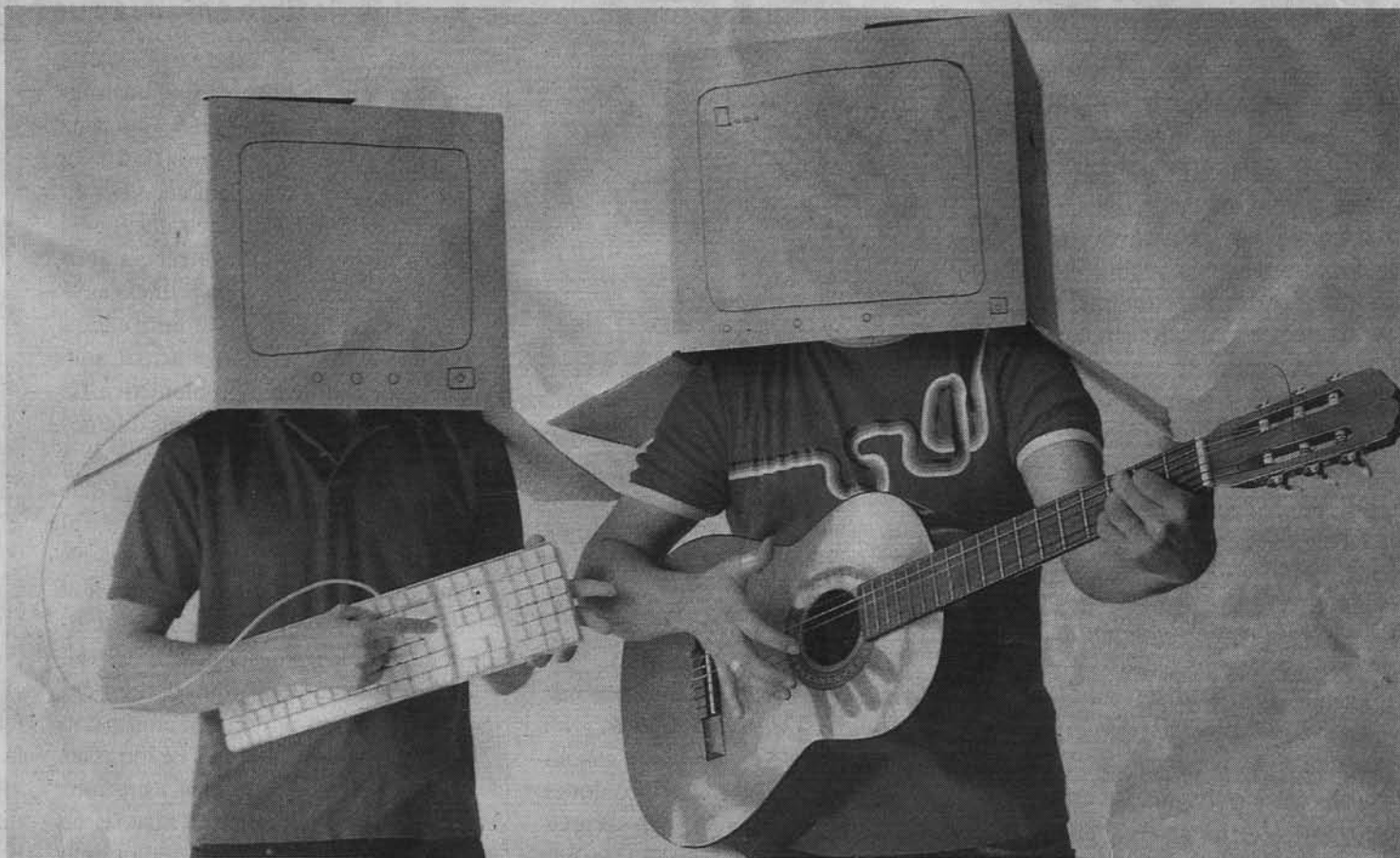
Marc Serrats i Marc Grau són **Xerramequ Tiquis Miquis**, un dels projectes musicals més originals, divertits i, en definitiva, creatius del nou mil·lenni. El seu segon disc es titula «Obrador» i és un ampli menú de degustació de músiques de tot tipus i condició

XAVIER CASTILLÓN

● El debut homònim de Xerramequ Tiquis Miquis va ser un d'aquells discos que fan pensar que encara hi ha vida intel·ligent en la música popular. «Crec que en bona part va sorprendre perquè els mateixos catalans som els primers que no ens creiem que aquí es poden fer coses interessants», diu Marc Serrats, el Xerramequ, que comparteix aventura amb Marc Grau, el Tiquis Miquis. Després del cop d'efecte del seu primer disc, ara confirmen que no són flor d'un dia amb *Obrador* (Propaganda pel Fet), un altre manual de música lliure, desacomplexada... i en català. «Connec bé l'escena independent barcelonina i tinc la impressió que molts d'aquests *fibers* o moderns van decidir començar a cantar en català quan ja era una cosa tan menystinguda i precària que això els feia ser més originals.» Una teoria per tenir en compte.

Els, els dos Marcs, no se senten lligats a cap escena, ni a cap barri de vocació mestissa: «Nosaltres som bastant de fora de tot. Vivim i tenim l'estudi a tres minuts del Carmel i, per a nosaltres, Gràcia ja és gairebé el centre, així que el Raval ens queda molt lluny, tot i que la meua família és originària d'aquest barri. La veritat és que no ens assabentem gaire del que passa a l'escena musical barcelonina.»

La música de Xerramequ Tiquis Miquis és com un gran tren-caclosques sonor molt difícil d'etiquetar. Una vintena de músics han treballat en aquest *Obrador*: un títol que fa referència a la

Xerramequ Tiquis Miquis. Qui és qui? / PROPAGANDA PEL FET

«NOSALTRES SOM BASTANT DE FORA DE TOT. VIVIM I TENIM L'ESTUDI A TRES MINUTS DEL CARMEL I, PER A NOSALTRES, GRÀCIA JA ÉS GAIREBÉ EL CENTRE, AIXÍ QUE EL RAVAL ENS QUEDA MOLT LLUNY»

«dimensió artesanal» que volen donar a una música que han gravat «al menjador de casa». A més, a casa de Marc Grau eren pastissers i ell recorda l'obrador familiar com un lloc on podien entrar els nens i passaven moltes coses.

Una de les curiositats del disc és la diversitat de veus: en les quinze cançons –i dues són peces instrumentals–, hi han participat onze cantants diferents, dels quals només dos repeteixen en més d'un tema. «El fet de poder treballar sempre amb músics i cantants diferents, tots ells amics nostres, ens dóna molta llibertat i

afavoreix que hi hagi diferents matisos, sense haver d'estat lligats a cap estil en concret, la qual cosa és un luxe. Això sí, ens convertim en una banda estàndard de set músics, amb dos cantants, un noi i una noia. També hem canviat les bases electròniques per una bateria.»

Sense cap pretensió de ser una gran producció, aquest *Obrador* sona realment bé: «La qualitat del so va ser la cosa més criticada del primer disc, perquè no era prou professional i era difícil de punxar. En aquest segon disc, l'objectiu era millorar la qualitat del

so perquè tingui més sortida. En canvi, potser hem perdut una mica l'efecte sorpresa i, tot i que les cançons són millors, és possible que les crítiques siguin més dures perquè ara veuen que ens ho prenem més seriosament.»

Diuen que tenen en projecte cinc discos més –«un més de música tradicional, un més *reggae*...»– i que els agradaria més gravar a Marsella que no pas a Jamaica. I diuen també que amaguen la seva identitat perquè són fans dels Residents i sobretot perquè els fa ràbia que «s'utilitzi l'estètica per vendre un grup».